

Praksis for en bedre verden

Opp gjennom historien har religion vært blant de sterkeste bidragsyterne til endring. Bahá'íene gjør bruk av Guds åndelige, sosiale og administrative lover i sine daglige anstrengelser for å bidra til sosial forvandling og sivilisasjonens fremgang.

BAHÁ'Í-SAMFUNNETS engasjement innenfor sosial og økonomisk utvikling er rotfestet i dets hellige skrifter som sier at alle mennesker "er skapt til å føre videre en stadig fremadskridende sivilisasjon...". Bahá'u'lláh skrev: "Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i, og la deres rådslagning dreie seg om dens påtrengende behov og nødvendigheter." Overbevisningen om at enhver person, ethvert folk, enhver nasjon har en rolle å spille i oppbyggingen av et fredelig og velstående verdenssamfunn, er grunnleggende for bahá'í-troen. 'Abdu'l-Bahá skrev:

"Individets heder og utmerkelse består i at det blant jordens store mangfold bør være en kilde til det gode i samfunnet. Kan det tenkes en større gave enn at et individ som betrakter sitt indre, oppdager at han ved Guds bekræftende nåde har bidratt til fred og velvære, til lykke og fremgang for sine medmennesker? Nei, ved den ene, sanne Gud, det finnes ingen større lykke, ingen mer fullkommen fryd...."

Hvor foretrefelig og respektabelt er ikke det menneske som reiser seg for å

◀ *Utviklingsprosjekter drevet av bahá'í-samfunn rundt om i verden er en del av en global virksomhet for å bringe velferd til alle folkeslag innenfor rammen av en fremvoksende verdenssivilisasjon. Prosjektene varierer i størrelse og kompleksitet, men alle er opptatt av å ivareta både åndelige og materielle aspekter i livet. Denne felles jordbruksaktiviteten i Erdenbulgan, Mongolia, er med på å bedre ernæringen i regionen gjennom produksjon av ferske grønnsaker, samtidig som den styrker samfunnets evne til kollektiv handling gjennom rådslagning.*

ta sitt ansvar; hvor ynkelig og foraktelig er det ikke, om det lukker sine øyne for samfunnets velferd og sløser sitt dyrebare liv på å forfølge egne selviske interesser og personlige fordeler. Den største lykke får mennesket – og det ser Guds tegn i verden og i menneskesjelen – når det driver sine beste bestrebelsers ganger inn på sivilisasjonens og rettferdighetens arena."

Når det gjelder utviklingsarbeid, strekker bahá'í-erfaringen seg tilbake til troens begynnelse i Iran i det nittende århundre. Gruppen av tilhengere der klarte i løpet av noen få generasjoner å vokse frem fra en befolkning som i hovedsak besto av landsbyboere som var analfabeter, til en gruppe hvis medlemmer var i forkant på mange områder. Innen 1973 hadde for eksempel iranske bahá'íer oppnådd 100 prosent alfabetisering blant kvinnelige tilhengere under førti år, i motsetning til et nasjonalt alfabetiseringsnivå blant kvinner på mindre enn tjue prosent.

Omfattende engasjement i sosial og økonomisk utvikling er imidlertid et relativt nytt fremstøt for bahá'í verdenssamfunnet. Dette vokste sterkt tidlig på 80-tallet, hovedsaklig som et resultat av en vesentlig økning i antall bahá'íer i mange land. Det følgende tiåret utgjorde en periode med eksperimentering som på samme tid var karakterisert av entusiasme og usikkerhet, grundig planlegging og vilkårlig handling, oppnåelser og tilbakeskritt. Fra disse tidlige aktivitetene, vokste det frem et organisk samfunn med det sosiale og økonomiske utviklingsarbeidet som et grundig etablert trekk og med styrket evne til gradvis å skape en særskilt bahá'í tilnæringsmåte.

Forståelsesramme

Bahá'íer ser på utvikling som en global

virksomhet som har til hensikt å bringe velferd til alle folkeslag, en virksomhet som må strebe mot sitt mål innenfor rammen av en fremvoksende verdenssivilisasjon. Bahá'í-skriftene forklarer at menneskeheten opplever en tid med forvandling som best kan beskrives som en overgang fra kollektiv ungdom til kollektiv modenhet. Kjennetegnet ved modenhetsalderen vil være foreningen av den menneskelige rase som i sin tur krever at prinsippene om rettferdighet etableres. Det nåværende skille mellom rik og fattig kan ikke få fortsette å eksistere. Alle jordens innbyggere bør kunne nyte fruktene av velferden i et globalt og åndelig verdenssamfunn. Å skape et slikt samfunn krever at mennesker over alt gis styrke og kraft til å delta i den konstruktive prosessen som vil være med å frembringe det. Utviklingens viktigste oppgave er kompetansebygging for enkeltmennesker, samfunn og institusjoner slik at de kan bidra effektivt til disse prosessene.

For enkeltmennesket innebærer dette å utvikle en rekke beslektede evner – vitenskapelige, kunstneriske, tekniske, sosiale, moralske og åndelige. Enkeltpersoner må gis en forståelse av begreper, fakkunnskaper og metodebeherskelse så vel som ferdighetene, holdningene og egenskapene som kreves for å leve et produktivt liv. Når det gjelder lokalsamfunnet, innebærer kompetansebygging å styrke dets utvikling slik at det fremmer et miljø som beriker kulturen.

Bakenfor opplæring av enkeltpersoner og dannelsen av samfunnsnivå, må utviklingsstrategier ha fokus på å styrke organisasjonsstrukturer. På alle samfunnsnivåer er det behov for organisasjoner som kan fungere som kanaler hvor enkeltindividets og grupperes talenter og krefter kan uttrykkes i tjeneste for menneskeheten. En av oppnåelsene som

“Ethvert menneske med innsikt føler seg virkelig skamfullt når det vandrer på jorden fordi det innser at det som er kilden til dets trivsel, rikdom, makt, verdighet, fremgang og kraft, er, som forordnet av Gud, den selvsamme jord som alle mennesker trår under sine føtter.”

— BAHÁ'U'LLÁH

bahá'í-samfunnet er spesielt stolt av, er opprettelsen av et nettverk av valgte organer som fungerer på lokalt, regionalt, nasjonalt og internasjonalt plan. Dette har utviklet seg i løpet av de 160 årene bahá'í-troen har eksistert – i blant under svært vanskelige forhold. Dette kollektive hierarkiet overdrar beslutningstaking til det laveste nivået som er praktisk mulig og bidrar derved med et unikt verktøy for grasrotshandling, samtidig som det tilfører et koordinerings- og autoritetsnivå som muliggjør globalt samarbeid. Over hele verden nyter utviklingstiltak i bahá'í-regi godt av veiledningen og støtten som tilføres av denne administrative ordningen.

Styrkingen av kvalifikasjonene hos verdens folkeslag og deres institusjoner slik at de kan delta på en effektiv måte i oppbyggingen av en velferdssivilisasjon, krever en enorm økning i tilgangen på kunnskap. Forutsatt at en slik sivilisasjon vil måtte være oppmerksom på både de materielle og åndelige aspektene av vår eksistens, må utviklingsteori og praksis gjøre bruk av de to grunnleggende systemene som har drevet menneskeheten fremover gjennom århundrene: vitenskap og religion. Gjennom disse to systemene er menneskehetens erfaringer organisert, dens miljø tolket, dens iboende egenskaper utforsket og dens moralske og intellektuelle liv disiplinert. Sammen har de fungert som virkelige stamfedre for sivilisasjonen.

Bahá'íene avviser oppfatningen at det er en iboende konflikt mellom vitenskap og religion, en oppfatning som ble fremtredende i den intellektuelle debatten på en tid da selve forståelsen av hvert av systemene var langt fra tilfredsstillende. Harmoni mellom vitenskap og religion er et av de grunnleggende prinsippene i bahá'í-troen som lærer at religion uten vitenskap snart degenererer til overtro og fanatisme, mens vitenskap uten religion kun blir et instrument for ren materialisme.

Et raskt overblikk over de historiske kreftene som former samfunnsstrukturen, bør overbevise selv de sterkeste forsvarerne av dagens globale politikk om at ukontrollert materiell fremgang aldri vil føre til sann velferd. Fra hjertet av menneskehetens store masser kan det høres et todelt rop. Samtidig som det roper på at fruktene av den materielle fremgangen skal nå ut til alle folkeslag, er ikke appellen om verdiene i åndelig sivilisasjon mindre påtrengende. For som 'Abdu'l-Bahá sa, er materiell sivilisasjon “som glasset på en lampe. Guddommelig sivilisasjon er selve lampen, og glasset uten lys er mørkt. Materiell sivilisasjon er som legemet. Uansett hvor yndig, elegant og vakker den kan være, er den død. Guddommelig sivilisasjon er som ånden, og legemet får liv fra ånden...”.

Fremgangsmåte

Bahá'íenes utviklingsaktiviteter styres av visse underliggende prinsipper. I bahá'í-troen er det forbudt å prøve å omvende folk, og utviklingsprosjekter drives ikke for å få PR eller som en måte å omvende folk på. I den rette sammenheng kan finansiering av prosjekter av humanitær karakter aksepteres fra offentlige tiltak og ulike giverorganisasjoner, men bahá'íene tar ikke imot eller bruker finansiell støtte fra kilder utenfor troen til utviklingen av interne samfunnsaktiviteter. Som religion gir den selvsagt folk muligheten til å lære om troen og å bli medlemmer, og det er likeledes en rekke samfunnsaktiviteter, inkludert de som er knyttet til tilbedelse og utdanning, hvor alle er velkommen til å delta. Utviklingsaktiviteter har imidlertid til hensikt å involvere bahá'í-samfunn i usevlig tjeneste for menneskeheten.

Sosiale og økonomiske utviklingstiltak har en bestemt plass i bahá'í-samfunnets liv. De gir enkeltpersoner, grupper og styrende råd mulighet til å anvende sine religiøse prinsipper for å bidra til materiell og sosial fremgang. De har til hensikt å tjene ikke bare bahá'í-samfunnet, men folk fra alle trossamfunn, og de streber etter å fremkalle bredest mulig deltakelse.

Siden bahá'í-samfunnet har et globalt fokus, hever det seg over splittelser som er fremherskende i dagens samfunn, slik som urban og landlig, “nord” og “sør”, “utviklet” og “underutviklet”. Kompetansebyggingen som er med på å definere utvikling, må fremmes over alt i verden. I alle land der bahá'íer bor, enten det er i hjemlandet eller andre steder, er de som medlemmer av det nasjonale samfunnet moralsk forpliktet til å delta i denne prosessen og bidra med sine talenter til dens fremme. Samarbeid foregår imidlertid på tvers av nasjonale grenser, og ressurser flyter fra de materiell mer velstående land til de som har mindre. Bahá'íene tror at ethvert folk har rett til å skape sin egen utviklingsvei og styre sine egne anliggender. Den globale administrative bahá'í-strukturen ivaretar denne retten. Så selv om støtte og ressurser utenfra kan være lett tilgjengelige for et prosjekt, overlates det til dem som styrer det å bestemme om de har kapasitet til å nyttiggjøre seg en slik støtte på en konstruktiv måte.

Sett fra et bahá'í-perspektiv avhenger fremskritt på utviklingsområdet i stor grad av naturlig aktivitet på samfunnets grasrotnivå, og det er fra slik aktivitet at det bør få sin motiverende kraft. Generelt sett begynner dermed bahá'í-tiltak innenfor sosial og økonomisk utvikling med et relativt enkelt sett med handlinger som kan styres av lokalsamfunnet selv.

[fortsetter på side 74]

Grasrot-initiativer

Av de flere tusen sosiale og økonomiske utviklingsaktivitetene verden over, er de fleste små tiltak blant bahá'íer i landsbyer og byer over hele jorda. De benytter seg av veiledningen i sin tros åndelige og sosiale læresetninger for å gå løs på utfordringer som lokalsamfunnene står overfor. Sentralt i disse læresetningene står prinsippet om at individets potensiale fullbyrdes i tjeneste for menneskeheten. Nedenfor er eksempler på tiltak av denne type.

■ En liten gruppe i Tanzania samles for å studere et materiale om hensikten med livet, menneskehetens åndelige natur og kraften i fellesskap med Gud. Oppglødd av sine diskusjoner, utvikler de sine felles bestrebelsler på en enkel og likevel naturlig måte til først å omfatte alfabetiseringsaktiviteter for å forstå studiematerialet bedre, og dernest imøtekommer de yrkesbehov gjennom å holde skredderkurs.

■ Bahá'íene i St. Vincent og Grenadinene er opptatt av moralsk opplæring av ungdom og møter utdanningsministeren som oppmuntret dem til å iverksette en kampanje der de retter seg mot elever og lærere i den videregående skolen, holder kurs, presenterer bøker til skoler og bibliotek og holder offentlige møter om temaet.

■ Ved hjelp av byrådet som bidrar med treplanter, arbeidskraft og utstyr, organiserer bahá'í-samfunnet i Klang, Malaysia, et treplantingsprosjekt. Viktige personer i lokalmiljøet, lærere og studenter deltar.

■ For å hjelpe unge mennesker i lokalsamfunnet til å lære om hvor viktig miljøet er, koordinerer bahá'íer i Évora, Portugal, en kampanje kalt "Ren dam, lev-

ende vann" på to skoler der frivillige blant elevene er med på å rense dammen som er drikkevannskilde for byen.

■ Et lokalt styrende råd for bahá'íer i India oppfordrer til at det opprettes en fiskedam der en del av overskuddet av salg av fisk går til et klekkeri og opplæringsprogram for å hjelpe lokalbefolkningen til å anskaffe og bruke passende teknologi.

■ I Sør-Perth, Australia ser bahá'íene sine medborgeres bekymringer når det gjelder raseenhet, lederskap og utdanning i det tjuenførste århundre, og de organiserer offentlige diskusjoner som tilbyr verdifull innsikt så vel som praktiske forslag til endring.

■ Bekymring for moralsk forfall får en gruppe i Bulgaria til å bruke mediens og kunstens makt for å nå ut til unge mennesker. Gruppen produserer en kort video, setter opp dukketeater og skriver avisartikler – alt med fokus på å forbedre forholdet mellom etniske grupper og det å leve et rusfritt liv.

■ I en by på Sri Lanka går bahá'íene fra dør til dør for å fremme barns helse. Dette er et svar på en oppfordring fra lokale leger om å heve bevisstheten omkring behandling av mark. Som et resultat av dette, kommer det hver dag 300 barn til en bestemt klinikk for diagnose og behandling.

■ I et forsøk på å hjelpe innsatte fanger til å snu om på livene sine, har en gruppe bahá'íer i USA utviklet et kurs, "Vellykket egenveiledning", som resulterer i et betydelig fall i antall gjentatte lovovertrедelser blant dem som har fullført kurset.

▲ En offentlig diskusjon om ulike samfunnstemaer organisert av bahá'í-samfunnet i Perth, Australia.

▼ "Ren dam, levende vann" – en kampanje i Évora, Portugal.

Lærer systematisk handling: Barli utviklingsinstitutt for kvinner på landsbygda

Når et utviklingstiltak i bahá'í-regi først får en viss erfaring, kan det begynne å befeste aktivitetene og i tråd med sine menneskelige ressurser være til nytte for et større antall mennesker. Et eksempel på dette er Barli utviklingsinstitutt for kvinner på landsbygda som har vært i drift i den indiske delstaten Madhya Pradesh siden 1985. Instituttets programmer er rettet mot å gi kvinnene kunnskap, styrke og handlekraft, noe som anses som vesentlig for enhver prosess som skal skape varig endring i staten som for det meste består av landdistrikter.

Instituttet har utformet programmene slik at de bidrar til endring og til å overkomme hindringer som fortidens foreldede tradisjoner legger i veien for utviklingen. Som et eksempel gir det kvinnene en mulighet til å reflektere over sitt eget forhold til andre og til sine sosiale institusjoner, så vel som til eldgamle kaste-, stamme- og

klassefordommer. Samtidig oppmuntres de til å identifisere positive elementer i sin kultur som trenger å bevares og styrkes. Det legges spesiell vekt på kunst, musikk og dans. En slik refleksjon vil ikke i seg selv hjelpe kvinnene til å bli likeverdige partnere med mennene i utviklingen av lokalsamfunnene, og instituttet støtter dem derfor i å bli oppmerksomme på sine egne iboende evner og i utviklingen av praktiske ferdigheter som kan forbedre helse og ernæring, bidra til høyere familieinntekt, styrke lese- og skriveferdigheter og bevare miljøet. I tillegg til å fokusere på kvinner, betrakter instituttet holdningsendringer hos de andre familie-medlemmene – ektefeller, foreldre og barn – som vesentlig og bestreber seg på å fremme denne type forandringer gjennom programmet sitt.

Siden starten har mer enn 1 600 kvinner deltatt i programmets hoveddel, et

kurs som går over flere måneder. De som følger dette kurset, vender hjem for å starte små forretningsforetak, danne ungdomsgrupper, tilby moralsk opplæring for barn, kurs for foreldre og lese- og skriveundervisning. Utdanningen av unge jenter prioriteres, og i enkelte områder er det skjedd en målbar økning i antall jenter som går på skole.

▼ Siden 1985 har mer enn 1 600 unge kvinner deltatt i hovedprogrammet ved Barli utviklingsinstitutt for kvinner på landsbygda i Indore, India. Fylt av erfaringer som styrker evnen deres til å fungere som redskaper for sosiale endringer, har de som er ferdige, hatt en målbar påvirkning på sine familiers og hjemsteders ve og vel. Her ser vi en gruppe deltakere ved instituttet.

Programmene ved Barli utviklingsinstitutt har som sitt fremste mål å støtte kvinner slik at de kan være likeverdige partnere i utviklingen av lokalsamfunnene sine. Aktiviteter på en rekke områder som alfabetisering, miljøbevaring, helse og ernæring, bidrar alle til dette målet.

[fortsettelse fra side 70]

pleksiteten vokser frem naturlig og på en organisk måte etter hvert som deltakerne lykkes, får erfaring og øker sin evne til å ta avgjørelser vedrørende sin åndelige og materielle fremgang og setter dem ut i livet. Lokale tiltak danner grunnlag for prosjekter av en mer bærekraftig karakter med mer ambisiøse mål. Stadig skapes det organisatoriske strukturer for å støtte slike prosjekter, og noen av disse fremvoksende organisasjonene innehar et potensiale til å utvikle seg til fullstendige utviklingsorganisasjoner med evne til å iverksette

programmer på en lang rekke områder.

Eksistensen av en slik organisasjon i en region eller mikroregion er av avgjørende betydning for å oppnå en betydelig fremgang. For mens et isolert prosjekt kan bidra med konkrete resultater, viser erfaring fra hele verden at enkelttiltak innenfor helse, utdanning, jordbruk og så videre ikke fører til bærekraftig utvikling. Ingen enkeltdisiplin kan tilby løsninger på alle problemene som truer menneskeheten. Effektiv utvikling fordrer helt utvetydig koordinert, tverrfaglig handling innenfor flere sektorer. Det er behov for organisatoriske strukturer som i stadig økende grad av teoretisk og administrativ kompleksitet må integrere tiltak på tvers av ulike områder, og de må bidra med den samhandling som kontinuerlig fremgang krever. Det voksende nettverket av slike organisasjoner i bahá'í verdenssamfunnet gir også rom for at velfunderte metoder og tilnæringsmåter som har vokst frem i ett land eller én region, kan deles med andre idet det fungerer som en naturlig kanal for

“Vær forenet i deres hensikter, vær ett i deres tanker. Måtte hver morgen være bedre enn sin aften og hver morgendag rikere enn sin gårdsdag. Menneskets verd ligger i tjeneste og dyd og ikke i rikdommens pomp og prakt.”

— BAHÁ'U'LLÁH

▼ Dette “Erobring av Ordet”-prosjektet i Colombia, et av bahá'í-samfunnets mange initiativer for åndelig styrking av juniorungdom, fokuserer på unge mennesker fra 12 til 15 år. Materialet som benyttes, er utarbeidet for å bedre deres evne til å uttrykke seg og styrke evnen til å foreta moralske valg.

kunnskapsflyten.

Læring er hovedtemaet for alle utviklings-tiltak i bahá'í-regi uansett hvilket nivå de opererer på. Som medlemmer av et religiøst samfunn, holder bahá'íer fast ved et felles trossystem og visse grunnleggende prinsipper. Likevel er den fornuftige bruken av disse prinsippene når det gjelder sosial forvandling, noe som må læres gjennom erfaring. Helt sentralt i all kollektiv handling ligger det derfor en oppmerksomhet på anvendelsen av åndelige prinsipper. Slike prinsipper staker ikke bare ut veien for praktiske løsninger. De inngir også holdningene, viljen og dynamikken som bidrar til at de gjennomføres. Like viktig for læreprosessen er vitenskapens innhold og metoder, for med religiøs sannhet menes ikke bare påstander om det esoteriske, men utsagn som fører til eksperimentering, anvendelse og skapelse av systemer og prosesser hvis resultater kan verdsettes gjennom observasjon og bruk av fornuft. Sivilisasjonens fremgang krever videre en mangfoldiggjøring av materielle midler og disse må skapes gjennom vitenskapelige bestrebelsler. Utvikling som en læringsprosess kan dermed best beskrives som en prosess med handling, refleksjon og rådslagning utført i lys av religiøse læresetningers iboende veiledning og basert på vitenskapelig kunnskap.

Systematisering av læring

Etter hvert som bahá'í utviklingsorganisasjoner systematiserer kunnskapen som genereres gjennom handling og refleksjon, skjer den nødvendige læringen for at individer, lokalsamfunn og institusjoner skal kunne endre samfunnet. For å lette denne læringen om utviklingsteori og praksis i bahá'í-samfunnet, er Office of Social and Economic Development – OSED (Kontoret for sosial og økonomisk utvikling) opprettet ved troens hovedsenter i Haifa, Israel. Gjennom et nettverk av medarbeidere som arbeider i feltet, støtter kontoret organisasjoner som har nådd et visst kompleksitetsnivå. Det sikrer dessuten at materielle ressurser i stadig større grad blir tilgjengelige for bahá'í utviklingstiltak gjennom å koordinere den internasjonale flyten av ressurser og administrere den del av midlene som er ment for dette. OSED tilbyr også generelle råd, tekniske og på andre områder, som svar på spørsmål som oppstår.

Arbeidet som OSED gjør, bidrar til at det får det nødvendige perspektivet for å samle og systematisere kunnskap om utviklingen som finner sted i bahá'í-samfunn rundt om i verden. Når det blir oppmerksomt på visse tilnæringsmåter og metoder som oppnår spesielt gode resultater på noen områder, sørger OSED for at det blir igangsatt pilotprosjekter på ulike

kontinenter. Målet med dette er å finpusse innhold og metoder og samle dem i et utprøvd program. Programmet lanseres så på verdensbasis, slik at nasjonale bahá'í-samfunn kan tilpasse dem til sine spesifikke behov slik de ønsker det. To eksempler vil illustrere denne prosessen.

Identifisering av enkelte sterke sider i bahá'í alfabetiseringsprogrammer bidro til fremveksten av det som er kjent som Junior Youth Spiritual Empowerment Program (Program for åndelig styrking av juniorungdom). I 1994 ble en gruppe pedagoger invitert av OSED til å analysere erfaringene som var høstet av bahá'í-samfunn i forbindelse med utryddelse av
[fortsetter på side 78]

▲ I mange land i Afrika har innsats fra bahá'íene bidratt til opprettelsen av grupper av helsearbeidere, som kvinnen på bildet her, som utfører en rekke aktiviteter. For tiden utarbeides og finpusses en serie moduler som skal hjelpe enkeltpersoner til å dele informasjon og begreper knyttet til en mengde helserelevante temaer, med familier og lokalsamfunn.

Institusjonell kapasitet for sosial forvandling: FUNDAEC

▲ *Sistema de Aprendizaje Tutorial – SAT (System for opplæring) har gjort det mulig for tusenvis av unge mennesker i fjerntliggende områder av Colombia å få ungdomsskoleutdanning av høy kvalitet. Metodologien og materialene blir nå tatt i bruk i flere andre land.*

► *FUNDAEC tilbyr en rekke programmer både for studenter og de som har fått sin eksamen.*

Etter hvert som bahá'í utviklingsprosjekter vokser og blir mer mangfoldige, utvikles det organisatoriske strukturer for å sikre at de blir levedyktige over tid og kan imøtekomme behov for å ekspandere. Disse organisasjonene driver systematisk opplæring av menneskelige ressurser og styrer og koordinerer en rekke tverrfaglige tiltak som er rettet mot problemer i lokalsamfunn og hele regioner. Eksistensen i en region av en utviklingsorganisasjon som har til hensikt å bidra til utviklingen av en befolkningsgruppe, skaper en felles ramme for ulike tiltak. Det legges tilrette for vurdering av sosiale krefter og betingelser, oppbygging av en fremtidsvisjon, ressursevaluering og utvikling av veldefinerte strategier. Etter hvert som organisasjonen systematiserer kunnskapen som tilveiebringes gjennom handling og refleksjon på diverse områder, finner det sted en læring som er en forutsetning for meningsfull forvandling. Et eksempel på en slik organisasjon er Fundación para la Aplicación y Enseñanza de las Ciencias – FUNDAEC (Stiftelsen for anvendelse og undervisning av vitenskap).

FUNDAEC ble dannet i Colombia i 1974. Den er grunnlagt på to nøkkelprinsipper. For det første: For at en befolkningsgruppe skal kunne følge sin egen utviklingsvei, må det finnes institusjoner og strukturer som virkelig tilhører folket. For det andre: Hvis folk skal ta tak i sin egen utvikling, må de involvere seg i systematisk læring. For å omsette disse prin-

sippene i handling, har FUNDAEC skapt Universidad para el Desarrollo Integral (Universitet for integrert utvikling) – et rammeverk for igangsetting av læringsprosesser i en gitt befolkningsgruppe. Prosessene omfatter søken etter alternative produksjonssystemer, opprettelsen av levedyktige systemer for formell utdanning og styrking av lokal økonomi.

De mest bemerkelsesverdige resultatene av denne læringen er et program som nå iverksettes i flere andre land i Latin-Amerika. Gjennom år med forskning og tiltak for å møte behovene blant ungdom på landsbygda, har FUNDAEC utviklet et alternativt ungdomsskolesystem, Sistema de Aprendizaje Tutorial – SAT (System for opplæring) og et tilsvarende program på universitetsnivå for utdanning av lærere. SAT-programmet som legger vekt på anvendelsen av vitenskapelige evner i lokale sammenhenger, har nådd ut til rundt 30 000 elever bare i Colombia. Et viktig fokus i pensum er integrering av kunnskap. En opplæringsenhet som fokuserer på utviklingen av en evne – uansett hvilken det er, vil hente stoffet fra en rekke akademiske disipliner, mens elementer av kunnskap om sosial og åndelig virkelighet på samme tid veves inn i kursinnholdet. Teori studeres i praktiske sammenhenger, og elevene blir bedt om å tenke gjennom hvordan det de lærer kan ha innflytelse på deres egne liv og samfunnet de lever i.

I tillegg til egen forskning og tiltakene blant befolkningsgruppene som det tjener

▲ *Universitetsområdet hvor FUNDAEC-programmer på universitetsnivå blir holdt.*

direkte, har FUNDAEC også – ved hjelp av et etterutdanningsprogram som kalles “Utdanning for utvikling” – gjort det mulig å bidra til at andre organisasjoner kan anvende tilnæringsmåtene til Universidad para el Desarrollo Integral (Universitetet for integrert utvikling) i sine egne programmer og prosjekter: på en effektiv måte å styrke folks motivasjon og streben etter å ta ansvar for sin egen utvikling, å bygge lokale institusjoner – noe som er vesentlig hvis samfunn på landsbygda ikke skal feies unna eller assimileres av globaliseringsprosessen, å legge vitenskapens kraft i hendene på folk på landsbygda slik at de kan bli forkjempere innen det kollektive foretak som genererer og anvender ny kunnskap, og å forene vitenskapens og religionens kunnskapssystemer i undersøkelsen av virkeligheten og forvandlingen av samfunnet.

▲ *FUNDAECs arbeidsmetoder gjør det mulig for lokalsamfunn å generere og anvende vitenskapelig kunnskap for å sette fokus på lokale behov og bidra til forandring av samfunnet.*

[fortsettelse fra side 75]

analfabetisme. På grunnlag av dette, ble pilotprosjekter igangsatt i Kambodsja, Den sentralafrikanske republikken og Guyana. Det ble klart fra disse og påfølgende prosjekter at den mest mottakelige gruppen for programmer som kunne styrke evnen til å uttrykke seg, var juniorungdom fra 12 til 15 år. I tillegg til opplæring i lesing og skriving, bidrar Program for åndelig styrking av juniorungdom til å utruste disse ungdommene med evnen til å lese med god forståelse og å uttrykke seg med klarhet og veltalighet. Det legges vekt på behovet for at positive ord og tanker skal ledsages av rene handlinger.

Primærhelsetjenesten er et annet område for felles innsats. På 1980-tallet og tidlig på 1990-tallet gjennomførte bahá'ier en lang rekke helserelaterte prosjekter. Da OSED analyserte erfaringene, la de merke til at de mest vellykkede prosjektene tilhørte et nettverk i Øst-Afrika som fremmet primærhelsetjenesten, spesielt gjennom opplæring av lokale helsearbeidere. De som deltok i prosjektene, ble samlet av OSED til rådslagning på slutten av 1996. Fra disse diskusjonene vokste det frem et program med flere moduler som vil lære opp enkeltpersoner til å fremme helse innenfor sine storfamilier og lokalsamfunn. En tekst for det første nivået tilbys nå til utviklingsorganisasjoner over hele verden, mens materiale for de andre nivåene, inkludert tilleggsmateriale som fokuserer på spesialområder som ernæring, kvinners helse, forebygging av alkoholbruk og HIV/AIDS, blir utarbeidet og prøvd ut. (Det norske bahá'í-samfunnet, med økonomisk støtte fra Norad, har de siste 16 årene gjennomført flere bahá'í-inspirerte bistandsprosjekter i India og Zambia.)

Bidrag til den globale utviklingsdebatten

For bahá'í-samfunnet har det stadig voksende aktivitetsnettverket som er beskrevet foran, fått betydning langt ut over de umiddelbare fordelene som det har ført med seg. Erfaringene fra anvendelsen av prinsippene i troens skrifter i en rekke svært ulike situasjoner har i økende grad styrket samfunnets forståelse av aktuelle utfordringer på utviklingsområdet og har gjort det i stand til stadig mer tillitsfullt å bidra til den globale debatten som finner sted. Dette engasjementet representerer i neste omgang en annen viktig vedvarende mulighet for læring.

På det generelle nivå har Bahá'í International Community – BIC (Det internasjonale bahá'í-samfunn), deltatt i en rekke større internasjonale toppmøter og ikke-statlige fora. Blant disse er det verd å legge merke til FNs konferanse for miljø

og utvikling i Rio de Janeiro i 1992, Toppmøtet for sosial utvikling i København i 1995 og Den fjerde verdenskonferanse om kvinner i Beijing samme år, så vel som Verdenskonferansen mot rasisme i Durban 2001.

Som en konsekvens av verdenssynet i bahá'ienes trossystem, er samfunnet spesielt interessert i diskusjonene som utforsker religionenes bidrag til utviklingsspørsmål. Disse har omfattet World Faiths Development Dialogue Conference (Konferansen for verdensreligionenes utviklingsdialog) som ble arrangert av Verdensbanken og Erkebiskopen i Canterbury i Lambeth Palace, London i 1998 og Verdensreligionenes parlament som ble holdt i Sør-Afrika i 1999. Deltakelsen fra 1995 til 2000 i et prosjekt som ble drevet av the International Development Research Centre – IDRC (Det internasjonale senter for utviklingsforskning) i Canada har vært spesielt berikende, der forholdet mellom vitenskap, religion og utvikling ble utforsket.

I denne rekken av aktiviteter har samfunnet funnet kjærkomme anledninger til å gi uttrykk for den sentrale overbevisningen som gir liv til bahá'í-arbeidet på utviklingsfeltet. Så tidlig som under konferansen for miljø og utvikling i 1992, konkluderte en uttalelse fra BIC til plenumsesjonen på vegne av alle religiøse ikke-statlige organisasjoner med at "De grunnleggende og vidtrekkende endringene, enheten og det enestående samarbeidet som kreves for å orientere verden i retning av en miljømessig bærekraftig og rettferdig fremtid, vil bare være mulig gjennom å røre ved menneskets sjel, ved å appellere til de universelle verdier som alene kan styrke individer og folk i en slik grad at de handler i samsvar med de langsiktige interessene for planeten og menneskeheten som helhet".

To store BIC-dokumenter utvikler denne forståelsen enda mer: *Menneskehetens velferd* som ble delt ut på Toppmøtet for sosial utvikling, og *Valuing Spirituality in Development: Initial Considerations regarding the Creation of Spiritually Based Indicators for Development* (Å verdsette åndelighet i utvikling: innledende betraktninger vedrørende det å skape åndelig baserte indikatorer for utvikling) som ble utarbeidet for å presenteres ved Konferansen for verdensreligionenes utviklingsdialog. Det første av de to dokumentene som definerer menneskelig velferd både i åndelige og materielle vendinger, gir en oppriktig analyse av de rådende materialistiske forestillinger og praksiser på utviklingsfeltet, og foreslår en utviklingsstrategi som er rettet mot å styrke menneskeheten i sin alminnelighet til å ta ansvar for og utforme planetens fremtid. Å verdsette åndelighet i utvikling foreslår

∞

"Vær ikke
beskjeftiget
med deres egne
anliggender,
la deres tanker
festes ved
det som vil
gjenopprette
menneskelektens
lykke, og rens
deres sjeler og
hjerter."

— BAHÁ'U'LLÁH

fem prinsipper som er grunnleggende for oppnåelsen av en sivilisasjon som er rettferdig, forent og bærekraftig: enhet i mangfoldighet, likeverd og rettferdighet, likestilling mellom kjønnene, pålitelighet og moralsk ledelse og uavhengig søken etter sannhet. Dokumentet fortsetter med å rette oppmerksomheten mot arbeidsområder som det mener må prioriteres når det gjelder anvendelsen av disse prinsippene: økonomisk utvikling, utdanning, miljøforvaltning, ivaretagelse av grunnleggende behov når det gjelder mat, ernæring, helse og husvære samt politisk styre og deltakelse.

Da det 20. århundre nærmet seg slutten, hadde bahá'í-institusjonene kommet til den konklusjon at det var nødvendig med et permanent forum for vedvarende, grundig utforskning av det åndelige og materielle grunnlag for utvikling. Resultatet var opprettelsen av Institutt for studier i global velferd hvis første initiativ, i november 2000, var å arrangere et seminar om vitenskap, religion og utvikling i New Delhi, India. Seminaret som var viet diskusjonen om integrering av religiøse verdier og vitenskapelige metoder i utviklingsarbeid,

samlet mer enn ett hundre representanter for ikke-statlige organisasjoner fra alle landets religioner. Sterkt oppmuntret av det vellykkede arrangementet og responsen det vekket, setter Institutt for studier i global velferd nå i gang en lignende rådslagningsprosess med frivillige organisasjoner i forskjellige land verden over.

Ingen seriøs observatør kan unngå å erkjenne behovet for de massive investeringer i menneskelige og materielle ressurser som regjeringer og frivillige organisasjoner vier til å fremme menneskeslektens velvære; heller ikke å verdsette den intelligens og ånd av idealisme som gir liv til dette arbeidet. Bahá'í-samfunnet, som har forpliktet seg til å ekspandere sine egne utviklingsprogrammer, fortsetter å finpusse sin visjon om at nøkkelen til vellykket utvikling er kompetansebygging. En slik visjon krever at mennesker over alt engasjeres i å generere og anvende kunnskap. Åndelige prinsipper og vitenskapelige metoder kan sammen bidra til et slikt engasjement. Samfunnet mener at å dele læring som oppnås på denne måten, til syvende og sist utgjør det nyttigste bidraget til den globale utviklingsdebatten. ■

▲ *Seminaret om vitenskap, religion og utvikling som ble holdt i november 2000 i New Delhi, India, samlet rundt 150 utviklingsspesialister, religiøse ledere og forskere for å diskutere hvordan de komplementære kunnskapssystemene vitenskap og religion kunne anvendes systematisk på utviklingsaktiviteter. Her ser vi fra seminarets siste dag der representanter fra ulike arbeidsgrupper som hadde rådslått grundig omkring bestemte temaer, rapporterte resultatene til alle deltakerne.*